

Mūsu tulkoņi pašlaik gatavo versiju valodā, kuru esat izvēlējies.

angļu

Jau ir pieejami tulkojumi šādās valodās.

Swipe to change

Mantošana

Bulgārija

Šīs informatīvās lapas sagatavotas sadarbībā ar *ES Notāru padomi (CNUE)*.

1 Kā tiek taisīts pēdējās gribas rīkojums (testaments, savstarpējs testaments vai mantojuma līgums)?

Jebkura persona, kura ir 18 gadus veca vai vecāka un pie skaidra prāta, ar testamentu var novēlēt savu īpašumu pēc nāves. Testators testamentā var novēlēt visu savu īpašumu. Testaments var būt pašrocīgs (pilnībā uzrakstīts ar testatora roku un apliecināts ar viņa parakstu) vai notariāli apliecināts, t. i., testamentu sagatavo notārs divu liecinieku klātbūtnē.

Pašrocīgam testamentam pilnībā jābūt uzrakstītam ar testatora paša roku. Tajā jānorāda datums, un uz tā jābūt testatora parakstam. Parakstam jāatrodas zem norādījumiem par novēlējumu. Testamentu aizzīmogotā aploksnē var nodot notāram glabāšanai. Tādā gadījumā notārs uz aplokšnes uzraksta glabātāja apliecinājumu. Šo apliecinājumu paraksta testators un notārs un reģistrē īpašā reģistrā.

Notariāli apliecinātu testamentu sagatavo notārs divu liecinieku klātbūtnē.

Testators mutiski nodiktē savu testamentu notāram, kurš to pieraksta un pēc tam vēlreiz nolasa testatora liecinieku klātbūtnē. Notārs atzīmē testamentā minēto formalitāšu izpildi, norādot testamenta sastādīšanas vietu un datumu. Pēc tam testamentu paraksta testators, liecinieki un notārs. Sagatavojot notariāli apliecinātu testamentu, notārs darbojas saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 578. panta pirmo un otro daļu.

Ja testators nevar parakstīt testamentu, viņam jānorāda iemesls, un notārs atzīmē šo norādi pirms testamenta nolasīšanas.

2 Vai pēdējās gribas rīkojumam vajadzētu būt reģistrētam, un ja jā, tad kā?

Kopš 2001. gada 1. janvāra grozījumiem Reģistrācijas noteikumos, publicēto testamentu noraksti attiecībā uz nekustamo īpašumu vai nekustamā īpašuma tiesībām ir jāreģistrē.

3 Vai ir ierobežojumi brīvībai rīkoties ar īpašumu nāves gadījumā (piemēram, neatņemamā daļa)?

Pārdzīvojušajam laulātajam un bērniem vai, ja pēcnācēju nav, mirušā vecākiem ir tiesības uz neatņemamo daļu. Ja testatoram ir pēcnācēji, pārdzīvojuši vecāki vai laulātais, testators nevar novēlēt vai dāvināt īpašumu, samazinot viņu neatņemamo daļu. Visu mantinieku neatņemamo daļu kopsumma var veidot līdz piecām sestajām daļām no mantojuma gadījumā, ja ir pārdzīvojušais laulātais un divi vai vairāki bērni. Īpašums, kas neietilpst neatņemamajā daļā, ir testatora novēlējumā iekļaujama daļa.

Ja nav pārdzīvojuša laulātā, pēcnācējiem (tostarp adoptētajiem) pienākas šādas neatņemamās daļas: vienam bērnam vai šā bērna pēcnācējiem — viena puse; diviem vai vairāk bērniem vai viņu pēcnācējiem — divas trešdaļas no mantojuma.

Pēcnācēju un pārdzīvojušā laulātā gadījumā laulātā neatņemamā daļa ir vienāda ar katra bērna neatņemamo daļu. Šādā gadījumā novēlējumā iekļaujama daļa ir vienāda ar vienu trešdaļu mantojuma, ja ir viens bērns, ar vienu ceturtdaļu, ja ir divi bērni, un ar vienu sestdaļu mantojuma, ja ir trīs vai vairāk bērni. Ja testatoram nav pēcnācēju, laulātā neatņemamā daļa ir viena puse gadījumos, kad laulātais ir vienīgais mantinieks, vai viena trešdaļa gadījumos, kad mirušajam ir pārdzīvojuši vecāki.

Pārdzīvojuša vecāka vai pārdzīvojušu vecāku neatņemamā daļa ir viena trešdaļa.

4 Kas manto un cik daudz gadījumā, ja pēdējās gribas rīkojuma nav?

Atkarībā no konkrētā gadījuma, mantošanai piemēro turpmāk minētos principus.

Ja mirušais bija neprecējies un bez bērniem, pārdzīvojušie vecāki vai pārdzīvojušais vecāks saņem vienādas mantojuma daļas (Mantošanas likuma (ZN) 6. pants). Ja mirušajam paliek tikai otrās vai tālākas pakāpes augšupējie radnieki, vienādas daļas manto mirušajam tuvākie radnieki (ZN 7. pants). Ja ir tikai pārdzīvojuši brāļi un māsas, viņi manto vienādas daļas (ZN 8. panta 1. punkts). Ja ir pārdzīvojuši brāļi un māsas un otrās vai tālākas pakāpes augšupējie radnieki, brāļi un māsas manto divas trešdaļas mantojuma un augšupējie radnieki vienu trešdaļu (ZN 8. panta 2. punkts).

Ja mirušais bija neprecējies, bet ir pārdzīvojuši bērni, viņi manto vienādas daļas (ZN 5. panta 1. punkts). Iepriekš nomiruša bērna daļa tiek nodota viņa pēcnācējiem pēctecības (pārstāvības) secībā.

Ja ir pārdzīvojušais laulātais, bet nav bērnu, augšupējo radnieku, brāļu un māsu vai to pēcnācēju, laulātais manto visu īpašumu (ZN 9. pants).

Ja laulātais manto mirušā īpašumu kopā ar augšupējiem radniekiem vai brāļiem un māsām vai to pēcnācējiem, laulātais manto pusi īpašuma, ar nosacījumu, ka mantošana notiek mazāk nekā desmit gadus pēc laulībām. Pretējā gadījumā laulātais manto divas trešdaļas īpašuma. Ja laulātais manto mirušā īpašumu kopā ar augšupējiem radniekiem un brāļiem un māsām vai to pēcnācējiem, laulātais manto vienu trešdaļu īpašuma pirmajā gadījumā un divas trešdaļas otrajā gadījumā.

Ja ir pārdzīvojušais laulātais un bērni, laulātais un bērni manto vienādas daļas (ZN 9. panta 1. punkts).

5 Kāda veida iestāde ir kompetenta:

5.1 mantošanas lietās?

Nav īpašas procedūras, kādā mantinieks pieņem mantojumu.

Personai, kuras rīcībā ir testatora pašrocīgs testaments, jāvēršas pie notāra, lai to publicētu, tiklīdz šī persona uzzina par testatora nāvi.

Jebkura ieinteresētā persona var vērsties pie rajona tiesneša mantojuma atklāšanās vietā, lai noteiktu termiņu, kādā testaments jāiesniedz notāram publicēšanai.

Notārs publicē testamentu, pievienojot apliecinājumu, kurā apraksta testamenta stāvokli un paziņo par zīmoga noņemšanu. Šo apliecinājumu paraksta persona, kura iesniedz testamentu, un notārs. Dokuments, kas satur testamentu, tiek pievienots šim apliecinājumam, un iepriekš minētās personas uz katras tā lappuses atzīmē savus iniciāļus.

Ja testaments bija nodots notāram glabāšanai (ZN 25. panta 2. punkts), iepriekš minētās darbības veic attiecīgais notārs.

5.2 saņemt paziņojumu par mantojuma pieņemšanu vai atraidīšanu?

Mantošana notiek, ja mantojums tiek pieņemts. Pieņemšana stājas spēkā, atklājot mantojumu.

Pieņemšanu var īstenot, iesniedzot rakstveida iesniegumu rajona tiesnesim mantojuma atklāšanās vietā. Šādā gadījumā pieņemšanu reģistrē īpašā reģistrā. Mantojums uzskatāms par pieņemtu arī gadījumā, kad mantinieks veic darbību, kas skaidri apliecina viņa nodomu pieņemt mantojumu, vai kad mantinieks noslēpj mantoto īpašumu. Noslēpšanas gadījumā mantinieks zaudē tiesības uz savu daļu noslēptā īpašuma.

Darbojoties pēc jebkuras ieinteresētās personas lūguma, rajona tiesnesis, uzaicinot personu, kurai ir tiesības mantot, nosaka termiņu, kurā minētajai personai jāapstiprina mantojuma pieņemšana vai atraidīšana. Ja mantinieks ir iesaistīts tiesvedībā kā atbildētājs, šo termiņu nosaka tiesa, kas izskata lietu. Ja mantinieks noteiktajā termiņā neiesniedz atbildi, viņš zaudē tiesības pieņemt mantojumu.

Pieņemšanas apstiprinājumu reģistrē īpašā tiesas reģistrā.

Mantojuma atraidīšana notiek tādā pašā veidā, un to reģistrē tāpat.

5.3 saņemt paziņojumu par legāta pieņemšanu vai atraidīšanu?

Piemēro mantojuma pieņemšanas vai atraidīšanas procedūru.

5.4 saņemt paziņojumu par neatņemamās daļas pieņemšanu un atraidīšanu?

Nav īpašas procedūras, kā atteikties no neatņemamās daļas vai pieņemt to. Mantinieks, kuram ir tiesības uz neatņemamo daļu, bet kurš to nevar saņemt pilnā apmērā citu novēlējumu vai dāvanu dēļ, var vērsties tiesā ar prasību samazināt šos novēlējumus un dāvanas tādā mērā, lai viņš varētu saņemt savu neatņemamo daļu pilnā apmērā pēc tam, kad no attiecīgā mantinieka ir atgūti novēlējumi un dāvanas, izņemot parastas dāvanas.

Ja mantinieks, kura neatņemamā daļa ir samazināta, izmanto mantošanas tiesības, vērstoties pret personām, kas nav likumīgi mantinieki, šim mantiniekam vispirms jāpieņem mantojums, pamatojoties uz mantojuma sarakstu.

Lai varētu noteikt novēlējumā iekļaujamās daļas un mantinieka neatņemamās daļas apmēru, visi aktīvi, kas piederējuši testatoram nāves brīdī, tiek apkopoti kā mantojuma masa pēc tam, kad atskaitīti parādi un ņemts vērā jebkurš mantojuma pieaugums saskaņā ar Mantošanas likuma 12. panta 2. punktu. Tad pieskaita dāvanas, izņemot parastas dāvanas, atkarībā no to stāvokļa pasniegšanas brīdī un vērtības mantojuma atklāšanās brīdī attiecībā uz nekustamo īpašumu vai to pasniegšanas brīdī attiecībā uz kustamo mantu.

Testamentāros novēlējumus samazina *pro rata*, atsevišķi neizdalot mantiniekus un legātārus, ja vien testators nav noteicis citādi.

6 Īss procedūras apraksts, kura paredzēta mantošanas kārtīšanai saskaņā ar valsts tiesību aktiem, tostarp mantojuma sadalei un mantas dalīšanai (tostarp informācija par to, vai mantošanas procedūru sāk tiesa vai cita kompetenta iestāde pēc savas iniciatīvas).

Galvenie mantojuma masas sadales veidi ir sadalīšana ar tiesas lēmumu vai brīvprātīga sadalīšana. Visiem līdzīpašniekiem ir tiesības pieprasīt sadalīšanu, neatkarīgi no daļas lieluma.

Brīvprātīga sadalīšana notiek ar visu līdzīpašnieku piekrišanu, un par to noslēdz līgumu. Saskaņā ar Īpašumtiesību likuma 35. panta 1. punktu kustamās mantas, kuras vērtība pārsniedz BGN 50, vai nekustamā īpašuma brīvprātīga sadalīšana jānoformē rakstiski, un paraksti ir notariāli jāapliecina. Brīvprātīgas sadalīšanas gadījumā katra līdzīpašnieka domājamā daļa no kopīgās mantojuma masas kļūst par atsevišķām un patstāvīgām īpašumtiesībām uz kopīpašumā esošo aktīvu reālu daļu.

Sadalīšana ar tiesas lēmumu notiek īpašā procesā, ko regulē Civilprocesa kodeksa 341. pants *et seq.* Laiks, kad var pieprasīt aktīvu sadalīšanu, nav ierobežots. Apstrīdēšanas procedūrai ir divi posmi.

Pirmais posms attiecas uz sadalīšanas pieļaujamību.

Līdzmantinieks, kurš pieprasa sadalīšanu, iesniedz rakstveida iesniegumu rajona tiesā, pievienojot tam šādus dokumentus:

1. testatora miršanas apliecību un mantojuma apliecību;
2. apliecību vai citu rakstveida pierādījumu attiecībā uz mantojuma masu;
3. iesnieguma un tā pielikumu kopijas pārējiem līdzmantiniekiem.

Pirmās tiesas sēdes laikā jebkurš cits līdzmantinieks var rakstveidā pieprasīt citu aktīvu iekļaušanu mantojuma masā. Pirmās tiesas sēdes laikā jebkurš līdzmantinieks var arī apstrīdēt citu līdzmantinieku tiesības piedalīties sadalīšanā, savas daļas lielumu vai noteiktu aktīvu iekļaušanu mantojuma masā. Sadalīšanas procesā tiesa uzklauša prasības par izcelsmi, pieņemšanu, testamentiem, rakstveida pierādījumu autentiskumu vai pieprasījumus samazināt testamentāro novēlējumu vai dāvanu apmēru.

Pirmais posms beidzas ar nolēmumu par sadalīšanas pieļaujamību. Tiesa nosaka, kuri aktīvi tiks sadalīti starp kurām personām un kāda būs katra līdzmantinieka daļa. Pieņemot lēmumu, ka kustamās mantas sadalīšana ir pieļaujama, tiesa arī lemj par to, kurš līdzmantinieks ir tās turētājs.

Tajā pašā vai turpmākā nolēmumā, ja viens vai vairāki mantinieki nelieto mantojumu saskaņā ar savām mantošanas tiesībām, tiesa pēc mantinieka pieprasījuma var noteikt, kuriem mantiniekiem kuri aktīvi jālieto, kamēr sadalīšana nav pabeigta, vai kādas summas lietotājiem jāmaksā citiem mantiniekiem par šādu lietošanu.

Otrais posms ir pati sadalīšana. Daļas tiek noteiktas un konkrēti aktīvi tiek piesaistīti atbilstoši atsevišķo līdzmantinieku ekskluzīvām īpašumtiesībām. Tas tiek īstenots, sagatavojot sadales aktu un rīkojot izlozi. Tiesa sagatavo sadales aktu, pamatojoties uz ekspertu slēdzienu saskaņā ar Mantošanas likumu. Kad ir sagatavots sadales akta projekts, tiesa uzaicina puses, lai tās iepazīstinātu ar šo aktu un uzklautu iebildumus. Pēc tam tiesa sagatavo un pasludina galīgo sadales aktu, pieņemot tiesas lēmumu. Kad spriedums par sadales aktu ir stājies spēkā, tiesa uzaicina puses uz izlozi. Tiesa var sadalīt mantotos aktīvus starp līdzmantiniekiem arī bez izlozes, ja daļu noteikšana un izloze izrādās neiespējama vai pārāk neērta.

Ja aktīvs nav sadalāms un to nevar piesaistīt nevienai daļai, tiesa lemj par tā pārdošanu publiskā izsolē. Sadalīšanas procesā iesaistītie mantinieki var piedalīties šajā publiskajā izsolē.

Ja nedalāmais aktīvs ir māja, kas iepriekš atradās laulāto īpašumā, un laulība ir izbeigta laulātā nāves vai šķiršanās rezultātā, bet pārdzīvojušajam laulātajam vai bijušajam laulātajam, kam pieder vecāku tiesības pret laulībā dzimušajiem bērniem, nav pašam sava mājokļa, tiesa pēc šā laulātā lūguma var noteikt minēto māju par viņa daļu, iedalot citu līdzmantinieku daļās citus aktīvus vai naudu.

Ja nedalāmais aktīvs ir māja, jebkurš līdzmantinieks, kurš tajā dzīvo mantojuma atklāšanās laikā un kuram nav cita mājokļa, var pieprasīt, lai māju piesaista viņa daļai, iedalot citu līdzmantinieku daļās citus aktīvus vai naudu. Ja šiem nosacījumiem atbilst vairāki līdzmantinieki un tie pieprasa minēto īpašumu, priekšroku dod tai personai, kura piedāvā augstāko cenu.

Iesniegumu par aktīvu piešķiršanu var iesniegt ne vēlāk kā līdz pirmajai tiesas sēdei pēc tam, kad tiesas nolēmums par sadalīšanas pieļaujamību kļūst izpildāms. Aktīvu novērtē pēc tā faktiskās vērtības.

Ja sadalīšana notiek naudā, maksājums kopā ar likumā noteiktajiem procentiem jāveic sešu mēnešu laikā pēc dienas, kad stājies spēkā nolēmums par piešķiršanu.

Līdzmantinieks, kurš kā savu daļu saņem konkrētu aktīvu, kļūst par tā īpašnieku, kad samaksā norēķinu naudā kopā ar likumā noteiktajiem procentiem paredzētajā termiņā. Ja samaksa netiek veikta noteiktajā termiņā, nolēmums par piešķiršanu saskaņā ar likumu zaudē spēku, un šis aktīvs tiek piedāvāts pārdošanai publiskā izsolē. Šo aktīvu var piešķirt citam līdzmantiniekam, kurš atbilst prasībām un ir pieprasījis īpašuma piešķiršanu noteiktajā termiņā, nepiedāvājot attiecīgo aktīvu pārdošanai publiskā izsolē, ar nosacījumu, ka minētais līdzmantinieks nekavējoties samaksā novērtēto cenu, no kuras atskaita viņa paša daļas vērtību šajā īpašumā. Ieņēmumus sadala starp citiem līdzmantiniekiem *pro rata*.

Sadalīšanas ar tiesas lēmumu procedūru var izbeigt, un mantojuma masu var sadalīt pēc pušu vienošanās, kuru apstiprina tiesa.

7 Kā un kad persona kļūst par mantinieku vai legātāru?

Persona kļūst par mantinieku vai legātāru, pieņemot mantojumu. Pirms mantojuma pieņemšanas persona, kurai ir tiesības mantot aktīvus, var pārvaldīt mantojuma masu un veikt valdījuma darbības tā saglabāšanai.

8 Vai mantinieki ir atbildīgi par mirušā parādiem, un ja jā, ar kādiem nosacījumiem?

Iegūstot attiecīgu daļu (nedalāmu daļu) no mirušā atstātās mantojuma, katrs mantinieks vai legātārs iegūst domājamo daļu no testatora aktīviem un parādiem, kas iekļauti mantojuma masā.

Atbilstoši savu daļu lielumam mantinieki, kuri pieņēmuši mantojumu, ir atbildīgi par parādiem, kas apgrūtina mantojumu.

Mantinieks, kurš pieņēmis mantojumu, pamatojoties uz mantojuma sarakstu, ir atbildīgs tikai tādā apmērā, kas nepārsniedz saņemtā mantojuma summu.

Mantojuma pieņemšana, pamatojoties uz mantojuma sarakstu, ir rakstveidā jādeklarē rajona tiesnesim trīs mēnešu laikā pēc dienas, kad mantinieks uzzinājis par mantojuma atklāšanos. Rajona tiesnesis var pagarināt šo termiņu par trim mēnešiem. Pieņemšanu reģistrē īpašā tiesas reģistrā.

Rīcībnespējīgas personas, valdība un nevalstiskās organizācijas pieņem mantojumu tikai, pamatojoties uz mantojuma sarakstu.

Ja viens mantinieks pieņem mantojumu, pamatojoties uz mantojuma sarakstu, pārējie mantinieki var to izmantot, neierobežojot savas tiesības pieņemt mantojumu vai to atraidīt.

Mantojuma sarakstu sagatavo saskaņā ar Civilprocesa kodeksu.

9 Kādi dokumenti un/vai informācija parasti vajadzīga nekustamā īpašuma reģistrācijai?

Publicēto testamentu noraksti attiecībā uz nekustamo īpašumu un tiesībām uz nekustamo īpašumu ir jāreģistrē. Universālo testamentu gadījumā nekustamā īpašuma esamību attiecīgajā tiesas rajonā apliecina ar deklarāciju, uz kuras ir saņēmjēja notariāli apliecināts paraksts un kurā uzskaitīti nekustamie īpašumi, par kuriem saņēmjējs ir informēts attiecīgajā tiesas rajonā. Šo deklarāciju kopā ar testamentu iesniedz reģistrācijas tiesnesim rajonā, kur atrodas īpašums. Reģistrācijas tiesnesis dod rīkojumu reģistrācijas birojam nekustamā īpašuma atrašanās vietā reģistrēt to, iekļaujot reģistrējamās aktus publiski pieejamos reģistros.

Reģistrācijas iesniegumam pievieno divas notariāli apliecinātas kopijas no testamentiem, kas attiecas uz nekustamo īpašumu un tiesībām uz nekustamo īpašumu.

9.1 Vai pārvaldnieka iecelšana ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma? Ja tā ir obligāta vai obligāta pēc pieprasījuma, kādi pasākumi ir jāveic?

Mantojuma pārvaldnieka iecelšana nav obligāta. Testators var iecelt vienu vai vairākas rīcībnespējīgas personas, lai tās darbotos kā pārvaldnieki.

Pēc jebkuras ieinteresētās personas lūguma rajona tiesnesis mantojuma atklāšanās vietā var noteikt termiņu, kurā izraudzītajai personai jāpiekrīt šai iecelšanai. Ja termiņš beidzas un izraudzītā persona nav piekritusi iecelšanai, uzskatāms, ka izraudzītā persona ir atteikusies no iecelšanas.

Rajona tiesnesis var atcelt pārvaldnieku, ja tas darbojas nolaidīgi vai ir rīcībnespējīgs, vai darbojas tādā veidā, kas nav savienojams ar pārvaldniekam dāvāto uzticību.

9.2 Kas ir tiesīgs izpildīt mirušā pēdējās gribas rīkojumu un/vai pārvaldīt mantojumu?

Skatīt atbildi uz iepriekšējo jautājumu.

Ja mirušais ir nomiris, neatstājot testamentu vai neieceļot testamenta pārvaldnieku, jebkura persona, kam ir tiesības mantot, var pārvaldīt viņa īpašumus un iesniegt valdījuma prasības to saglabāšanai līdz mantojuma pieņemšanas brīdim.

9.3 Kādas ir pārvaldnieka pilnvaras?

Pārvaldniekam jāsaņem mantojuma aktīvu saraksts, uzaicinot piedalīties mantiniekus un legātārus.

Pārvaldnieks pārņem mantojuma masu savā valdījumā un pārvalda to tik ilgi, cik nepieciešams testamentāro novēlējumu izpildei.

Pārvaldniekam nav tiesību atsavināt aktīvus, ja vien tas nav nepieciešams un to neatļauj rajona tiesnesis, kurš pieņem lēmumu pēc mantinieku uzklaušanās.

10 Kādus dokumentus, kas apliecina labuma guvēju statusu un tiesības, saskaņā ar valsts tiesību aktiem parasti izsniedz tiesvedības laikā mantošanas lietās vai tās beigās? Vai tiem ir konkrēts pierādījuma spēks?

Ja testators atstāj pašrocīgu testamentu, notārs publicē šo testamentu, sagatavojot apliecinājumu, aprakstot testamentā stāvokli un atzīmējot zīmoga noņemšanu no tā.

Likumiskie mantinieki tiek leģitimizēti ar mantojuma apliecību, ko izsniedz pašvaldības vadītājs pēc mirušā pēdējās pastāvīgās adreses. Mantojuma apliecības izsniedz tikai attiecībā uz personām, kuras bija reģistrētas ledzīvotāju reģistrā savā nāves dienā un par kurām ir izsniegta miršanas apliecība.

Šīs apliecības izsniedz saskaņā ar Civilstāvokļa aktu reģistrācijas likuma 24. panta 2. punktu un 9. pantu Noteikumos par apliecību izsniegšanu,

pamatojoties uz ledzīvotāju reģistra datiem. Šīs apliecības izsniedz likumiskajiem mantiniekiem, viņu juridiskajiem pārstāvjiem vai trešām personām, ja tām šīs apliecības nepieciešamas likumīgo pilnvaru īstenošanai vai tās ir nepārprotami pilnvarotas ar notariāli apliecinātu pilnvaru.

Apliecības saņemšanai jāiesniedz šādi dokumenti:

- iesniegums, izmantojot Civilstāvokļa aktu reģistra (GRAO) Informācijas centra veidlapu un norādot informāciju par mirušās personas mantiniekiem, un šo iesniegumu iesniedz mantinieks vai šā mantinieka pilnvarota persona;
- miršanas apliecības kopija (ja to izdevusi cita pašvaldība);
- iesniedzēja personu apliecinošs dokuments;
- notariāli apliecināta pilnvara, ja iesniegumu iesniedz pilnvarots pārstāvis.

Lapa atjaunināta: 11/12/2015

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.